

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 marca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że M. W. jako pracownik u płatnika składek A. W. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 3 października 2016 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że z uwagi na fakt, że zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych nastąpiło po dacie wypadku M. W., działania polegające na zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych wnioskodawczyni miało na celu jedynie uzyskanie świadczeń chorobowych z ubezpieczenia przysługującej osobie zatrudnionej jako pracownik. (decyzja – k. 2-3 akt ZUS)

M. W. zakwestionowała zasadność powyższej decyzji i w dniu 25 kwietnia 2017 roku złożyła od niej odwołanie wnosząc o jej zmianę poprzez stwierdzenie, że od dnia 3 października 2016 roku podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym tj. ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu. Wniosła także o zasądzenie od organu kosztów postępowania według norm przepisanych oraz zwolnienie jej od kosztów sądowych i ewentualnego zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazała, iż zawarta umowa nie nosiła znamion pozorności. (odwołanie – k. 2 – 4)

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 24 maja 2017 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie – k. 16)

Na rozprawie z dnia 16 lutego 2018 r. pełnomocnik wnioskodawczyni poparł odwołanie oraz wniósł o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oświadczając, że koszty te nie zostały pokryte ani w całości ani w części. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (stanowiska stron - e-protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 r. – zapis nagrania 00:24:46 – 00:27:54 – płyta CD k. 110)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Płatnik składek A. W. prowadzi działalność gospodarczą (...) zajmującą się pośrednictwem nieruchomości – pod nazwą handlową Pasaż (...) w Ł. przy ul. (...). (okoliczności bezsporne)

Na początku maja 2016 roku M. W. znalazła na portalu internetowym ogłoszenie o pracy u płatnika składek, w wyniku którego zawarła z płatnikiem składek umowę zlecenia przyjmując na siebie obowiązki doradcy i pośrednika nieruchomości

We wrześniu 2016 roku A. W. zaproponowała wnioskodawczyni zatrudnienie na podstawie umowy o pracę za pośrednictwem Powiatowego Urzędu Pracy w związku z możliwością pozyskania dofinansowania na pracownika, który nie ukończył 30 lat. M. W. warunek ten spełniała, w związku z czym doszło do rozwiązania umowy zlecenia. A. W. zgłosiła zapotrzebowanie na pracownika do Powiatowego Urzędu Pracy, gdzie następnego dnia wnioskodawczyni się zgłosiła, po czym w dniu 27 września 2016 r. otrzymała skierowanie do pracy u płatnika. (umowa – k. 27 – 28 akt ZUS, skierowanie – k. 28, przesłuchanie wnioskodawczyni – e-protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 roku – zapis nagrania 00:23:20 – 00:23:41 – płyta CD k. 110 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami – e-protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2017 roku – zapis nagrania 00: 02:07 – 01:04:21 – płyta CD k. 79)

W dniu 3 października 2016 roku M. W. zawarła z A. W. umowę o pracę na czas określony od dnia 3 października 2016 roku do dnia 2 października 2018 roku, na mocy której została zatrudniona na stanowisku pośrednika nieruchomości w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 2000 złotych oraz dodatkowo premią. (umowa o pracę – w aktach osobowych koperta k. 62)

Wnioskodawczyni została poinformowana o prawach i obowiązkach pracowniczych, otrzymała zakres obowiązków. Ukończyła szkolenie BHP. Orzeczeniem lekarskim z dnia 3 października 2016 r. wobec braku przeciwwskazań została dopuszczona do pracy na przedmiotowym stanowisku. (orzeczenie – k. 10; zaświadczenie – k. 9; karta informacyjna – k. 11; karta wypadku w drodze do pracy lub z pracy – k. 13; pismo płatnika składek A. W. – k. 23)

W dniu 3 października 2016 roku w godzinach rannych wnioskodawczynie udało się do przychodni (...) na ul. (...) w Ł., gdzie była skierowana na badania wstępne i szkolenie BHP. Przeszła tam wskazane badania. Przeszła także szkolenie BHP, które prowadził J. S., wynajmujący w budynku przychodni pomieszczenie. (zeznania świadka J. S. – e-protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2017 r. – zapis nagrania 01:08:53 – 01:11:39 – płyta CD k. 79, przesłuchanie wnioskodawczynie – e-protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 roku – zapis nagrania 00:23:20 – 00:23:41 – płyta CD k. 110 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami – e-protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2017 roku – zapis nagrania 00:02:07 – 01:04:21 – płyta CD k. 79)

W tym dniu wnioskodawczynie miała stawić się do pracy w biurze płatnika na godzinę 12.00. Kierując się do miejsca pracy, o godzinie 11.40 wnioskodawczynie uległa wypadkowi komunikacyjnemu. Na miejsce zdarzenia przyjechała A. W., która pojechała z M. W. do szpitala. Wnioskodawczynie otrzymała zwolnienie lekarskie w związku ze zdarzeniem od dnia 3 października 2016 roku do dnia 17 października 2016 roku. (zaświadczenie – k. 9; karta informacyjna – k. 11; karta wypadku w drodze do pracy lub z pracy – k. 13; pismo płatnika składek A. W. – k. 23; przesłuchanie wnioskodawczynie – e-protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 roku – zapis nagrania 00:23:20 – 00:23:41 – płyta CD k. 110 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami – e-protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2017 roku – zapis nagrania 00:02:07 – 01:04:21 – płyta CD k. 79)

Po zwolnieniu lekarskim wnioskodawczynie wróciła do pracy. W biurze płatnika poza M. W. były zatrudnione jeszcze 4 osoby: M. Ł., N. W., D. B., J. O.. Wnioskodawczynie zajmowała się obsługą klientów, tj. okazywała im nieruchomości, doprowadzała do zawarcia umowy z biurem, podpisywała w imieniu płatnika umowy z klientami, umawiała notariusza. Po podpisaniu aktu notarialnego przez klienta była jeszcze obecna przy zdaniu nieruchomości, spisywała protokół, jej praca kończyła się w momencie przekazania kluczy.

Poza pracą z klientem w terenie – w miejscu okazywania nieruchomości czy w kancelarii notarialnej – wnioskodawczynie przyjmowała także klientów w biurze obrotu nieruchomości płatnika, gdzie prowadziła z nimi rozmowy, przedstawiała im oferty biura.

Na spotkania z klientami wnioskodawczynie jeździła własnym samochodem, którym to też często wozila klientów w celu obejrzenia mieszkań. Rozliczenie za paliwo miało odbywać się z płatnikiem składek na podstawie rachunków.

Wnioskodawczynie miała swoje biurko, swój komputer, drukarkę, ksero i telefon służbowy. W czasie kiedy wykonywała pracę w biurze jej praca odbywała się w godzinach 9:00 – 17:00, natomiast kiedy pracowała poza biurem – podczas spotkań z klientami – czas jej pracy był różny. Zdarzało się, że wnioskodawczynie pracowała ponad 8 godzin dziennie, często zabierała pracę do domu.

Wnioskodawczynie była w stałym kontakcie telefonicznym z płatnikiem składek, która to decydowała o tym czy praca odbywa się danego dnia w biurze czy w terenie.

(umowy pośrednictwa – k. 29 – 31; zeznania świadka D. B. – e-protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2017 r. – zapis nagrania 01:33:56 – 01:49:04 – płyta CD k. 79 płyta; zeznania świadka A. G. – e-protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2017 r. – zapis nagrania 02:13:39 – 02:22:46 – płyta CD k. 79; zeznania świadka F. K. – e-protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2017 r. – zapis nagrania 02:01:16 – 02:06:50 – płyta CD k. 79 płyta; pismo płatnika składek A. W. – k. 23; zeznania świadka D. B. – e-protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2017 r. – zapis nagrania 01:33:56 – 01:49:04 – płyta CD k. 79; zeznania świadka A. N. – e-protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2017 r. – zapis nagrania 01:52:30 – 02:01:16 – płyta CD k. 79; zeznania świadka F. K. – e-protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2017 r. – zapis nagrania 02:01:16 – 02:06:50 – płyta CD k. 79; zeznania świadka E. R. – e-protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2017 r. – zapis nagrania 02:06:50 – 02:12:15 – płyta CD k. 79; zeznania świadka A. G. – e-protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2017 r. – zapis nagrania 02:13:39 – 02:22:46 – płyta CD k. 79; zeznania świadka P. D. – e-protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2017 r. – zapis nagrania 02:25:32 – 02:38:30 – płyta CD k. 79; zeznania świadka M. K. – e-protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2017 r. – zapis nagrania 02:40:46 – 02:50:12 – płyta CD k. 79; zeznania świadka M. S. – e-protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 r. – zapis nagrania 00:06:23 – 00:19:50 – płyta CD k. 110 ; przesłuchanie wnioskodawczynie

– e-protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 roku – zapis nagrania 00:23:20 – 00:23:41 – płyta CD k. 110 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami – e-protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2017 roku – zapis nagrania 00: 02:07 – 01:04:21 – płyta CD k. 79)

Wynagrodzenie było początkowo wypłacane gotówką, następnie na konto. (lista płac – k. 29 – 31)

Dopiero w dniu 21 października 2016 r. wnioskodawczyni została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych od dnia 3 października 2016 roku z opóźnieniem. Za opóźnienie to odpowiedzialne było biuro, które zajmowało się księgowością płatnika składek. Przyczyną opóźnienia były problemy techniczne z komputerem. (zeznania świadka M. S. – e-protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 r. – zapis nagrania 00:06:23 – 00:19:50 – płyta CD k. 110; wyjaśnienie – k. 5 akt ZUS)

Umowa płatnika składek z wnioskodawczynią została rozwiązana w dniu 31 lipca 2017 r. (rozwiązanie umowy o pracę – k. 54)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy i organu rentowego oraz w załączonych aktach osobowych ubezpieczonej, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała, a także w oparciu o zeznania świadków – klientów i pracowników biura płatnika, korespondujących z przesłuchaniem wnioskodawczyni i oświadczeniem pisemnym płatnika.

Należy podkreślić, iż wśród świadków znaleźli się ówcześni klienci, z którymi współpracowała M. W., jak i notariusz, z którego usług korzystało biuro, ale także osoby, które w tym samym okresie były zatrudnione u płatnika składek. Zeznania zostały złożone także przez księgową z biura rachunkowego obsługującego firmę płatnika składek, która to przez problemy techniczne z komputerem, następnie roztargnienie z kilkudniowym opóźnieniem zgłosiła M. W. do ubezpieczeń społecznych, na którą to okoliczność złożyła także pisemne wyjaśnienia do organu rentowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1 i art. 11 ust. 1 i art.12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1778 z późn. zm.), pracownicy, to jest osoby pozostające w stosunku pracy, podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

W niniejszej sprawie organ rentowy podważał skuteczność umowy o pracę zawartej między wnioskodawczynią M. W., a płatnikiem składek A. W. wskazując na jej pozorny charakter. Domniemanie pozorności oparto głównie na fakcie, iż w dniu podpisania umowy o pracę, po jej podpisaniu M. W. uległa wypadkowi w drodze do pracy stając się niezdolną do pracy okresowo, zaś księgowa zajmująca się zgłoszeniami pracowników do ubezpieczeń, zgłoszenia wnioskodawczyni dokonała z opóźnieniem.

Stosownie do treści art. 22 §1 kp, przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Do cech pojęciowych pracy stanowiącej przedmiot zobowiązania pracownika w ramach stosunku pracy należą osobiste i odpłatne jej wykonywanie w warunkach podporządkowania. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy jest realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia z dnia 17 stycznia 2006 roku III AUa 433/2005, Wspólnota (...)).

Podleganie pracowniczemu tytułowi ubezpieczenia społecznego jest uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ile legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego

stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2005 roku o sygn. akt II UK 43/05, OSNAPiUS rok 2006/15 – 16/251).

W przedmiotowej sprawie organ rentowy stanął na stanowisku, iż umowa o pracę z dnia 3 października 2016 r. zawarta między wnioskodawczynią, a płatnikiem składek, jest nieważna, bowiem została zawarta dla pozoru.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozoru.

Z czynnością prawną pozorną mamy do czynienia wówczas, gdy występują, łącznie, następujące warunki: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozoru, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozoru, czyli być aktywnym uczestnikiem stanu pozorności. Pierwsza i zasadnicza cecha czynności pozornej wyraża się brakiem zamiaru wywołania skutków prawnych, jakie prawo łączy z tego typu i treścią złożonego oświadczenia. Jest to zatem z góry świadoma sprzeczność między oświadczonymi a prawdziwymi zamiarami stron, czyli upozorowanie stron na zewnątrz i wytworzenie przeświadczenia dla określonego kręgu (otoczenia), nie wyłączając organów władzy publicznej, że czynność o określonej treści została skutecznie dokonana. Jednakże zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z 14 marca 2001 roku (sygn. akt III UKN 258/00, opubl. OSNAP 2002/21/527), nie można przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował. Nie wyklucza to rozważenia, czy w konkretnym przypadku zawarcie umowy zmierzało do obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.).

O czynności prawnej mającej na celu obejście ustawy można mówić wówczas, gdy czynność taka pozwala na uniknięcie zakazów, nakazów lub obciążeń wynikających z przepisu ustawy i tylko z takim zamiarem została dokonana. Nie jest natomiast obejściem prawa dokonanie czynności prawnej w celu osiągnięcia skutków, jakie ustawa wiąże z tą czynnością prawną. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalno-rentowego, chorobowego i wypadkowego, podjęcie zatrudnienia w celu objęcia ubezpieczeniem i ewentualnego korzystania ze świadczeń z tego ubezpieczenia nie może być kwalifikowane, jako obejście prawa.

W sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę było faktyczne nawiązanie stosunku pracy i doszło do świadczenia pracy za wynagrodzeniem, sama świadomość jednej ze stron umowy, a nawet obu stron, co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa (wyrok SN z dnia 2 lipca 2008 roku, sygn. akt II UK 334/07, opubl. L.).

Sąd Okręgowy w Łodzi podziela również pogląd Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 25 stycznia 2005 roku, II UK 141/04, OSNP 2005/15/235), w którym to SN stwierdza, iż stronom umowy o pracę, na podstawie której rzeczywiście były wykonywane obowiązki i prawa płynące z tej umowy, nie można przypisać działania w celu obejścia ustawy (art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.).

Nadto nadmienić należy, iż w niniejszej sprawie to na organie rentowym spoczywał ciężar dowodu, że strony umowy o pracę złożyły fikcyjne oświadczenia woli, a więc, że nie miały zamiaru wywołania żadnych skutków prawnych, gdyż pracownik nie podjął wykonywania pracy, a pracodawca świadczenia tego nie przyjmował. Z tych bowiem faktów organ rentowy wywodzi skutki prawne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 roku, I UK 269/2006, LEX nr 328015).

Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 24 lutego 2010 roku w sprawie o sygn. akt II UK 204/09 (lex nr 590241), iż o tym czy strony istotnie nawiązały stosunek pracy stanowiący tytuł ubezpieczeń społecznych nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, a wynikających z art. 22 § 1 k.p. Istotne więc jest, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia o cechach pracowniczych.

W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2010 roku w sprawie o sygn. akt I UK 43/10 (Lex nr 619658) można wyczytać, że umowa o pracę jest zawarta dla pozorów, a przez to nie stanowi tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie, jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a podmiot wskazany jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli strony z góry zakładają, iż nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 205, poz. 1585 ze zm.) wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalnego i rentowych oraz wypadkowego i chorobowego, to podjęcie zatrudnienia w celu objęcia tymi ubezpieczeniami i ewentualnie korzystania z przewidzianych nimi świadczeń nie jest obejściem prawa.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt I UK 74/10 (lex numer 653664) stwierdzono zaś, że podstawą ubezpieczenia społecznego jest rzeczywiste zatrudnienie, a nie sama umowa o pracę (art. 22 k.p., art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 13 pkt 1 w/w ustawy). Umowa o pracę nie jest czynnością wyłącznie kauzalną, gdyż w zatrudnieniu pracowniczym chodzi o wykonywanie pracy. Brak pracy podważa sens istnienia umowy o pracę. Innymi słowy jej formalna strona, nawet połączona ze zgłoszeniem do ubezpieczenia społecznego, nie stanowi podstawy takiego ubezpieczenia.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że motywacja skłaniająca do zawarcia umowy o pracę nie ma znaczenia dla jej ważności przy tym wszak założeniu, że nastąpiło rzeczywiste jej świadczenia zgodnie z warunkami określonymi w art. 22 § 1 k.p. Tym samym nie można byłoby czynić odwołującej zarzutów, że zawarła umowę o pracę jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych, pod tym wszakże warunkiem, że na podstawie kwestionowanej umowy realizowałyby zatrudnienie o cechach pracowniczych.

Mając na uwadze dotychczas poczynione rozważania prawne należy podkreślić, że w realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w celu dokonania kontroli prawidłowości zaskarżonej decyzji organu rentowego musiał badać, czy pomiędzy wnioskodawczynią, a płatnikiem składek istotnie doszło do nawiązania i realizacji stosunku pracy w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p.

W tym celu Sąd zbadał, czy odwołująca faktycznie osobiście świadczyła pracę podporządkowaną pracodawcy (pod kierownictwem pracodawcy) w sposób ciągły, odpłatny, na rzecz i ryzyko pracodawcy w spornym okresie. Dokonanie powyższego ustalenia miało, bowiem znaczenie dla objęcia wnioskodawczyni obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi: emerytalnym, rentowymi, chorobowym oraz wypadkowym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że wnioskodawczyni wykonywała na rzecz płatnika składek w spornym okresie umówioną pracę, przy wykonywaniu obowiązków była bezpośrednio podporządkowana pracodawcy. Zeznania świadków oraz pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów i przesłuchania ubezpieczonej jednoznacznie wskazują, że wykonywała ona szereg czynności w imieniu i na rzecz swojego pracodawcy, zawierając w imieniu biura umowy z klientami, doprowadzając do transakcji, z których prowizje zasilają budżet płatnika.

Materiał dowodowy wykazał nadto, że to płatnik decydował o miejscu i godzinach pracy wnioskodawczyni, udostępniał jej narzędzia pracy, płacąc umówione wynagrodzenie.

Uznać zatem należy, że wykonywane przez wnioskodawczynię na rzecz płatnika czynności odbywały się w reżimie zatrudnienia pracowniczego.

Faktu tego nie zmienia spóźnione zgłoszenie wnioskodawczyni do ubezpieczenia – okoliczność całkowicie niezależna od odwołującej, a wynikająca z winy biura księgowego obsługującego płatnika.

Także fakt wypadku komunikacyjnego, jakiemu uległa ubezpieczona w dniu 3 października 2016 roku w drodze do pracy, nie podważa tezy o pracowniczym zatrudnieniu M. W.. Jak wynika bowiem z ustaleń Sądu opartych

na zeznaniach świadka J. S., korespondujących z przesłuchaniem wnioskodawczynie, w dniu tego zdarzenia była ona już pracownikiem płatnika. Przeszła bowiem w godzinach rannych badania wstępne i szkolenie BHP, zgodnie ze skierowaniami wystawionymi przez A. W., a jej zatrudnienie wynikało z podjętych dużo wcześniej działań zmierzających do nawiązania stosunku pracy. Zgodnie bowiem z ustaleniami poczynionymi przez strony umowy o pracę wnioskodawczynie zarejestrowała się w Powiatowym Urzędzie Pracy, który skierował ją do pracy u płatnika w związku z zapotrzebowaniem zatrudnienia zgłoszonym do tego urzędu przez A. W.. Godzina podpisania umowy o pracę pozostawała bez znaczenia, ponieważ doszło w wyżej opisany sposób do jej zawarcia.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 – w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania).

A.L.